

скопъ къмъ Источната Църква. Кога идяло въ смѣтка-та на Папи-тѣ да се сближатъ съ Византийския дворъ — тѣ се сближавали; кога имъ дойдялъ случай сами да завзематъ едно самостоятелно положение — тѣ отведнажъ прекъсвали сѣка връзка съ Источната Църква. Всѣ-тѣ тѣзи лукавства и дияволштинни се правили ушъ изъ догматически причини, «за слава Божия», а не по смѣтки-тѣ на мирска-та политика. Но твърдѣ често исторически-тѣ обстоятелства така се сплитали, штото було-то на религиозна-та преданность падало и само подъ туй условие можали Папи-тѣ да се измъкнѣтъ исподъ единъ такъвъ голѣмъ скандалъ, дѣто народа билъ безмѣрка неразвитъ и затѣпенъ. — Въ началото на VIII вѣкъ Византийский императоръ Львъ Исаврянинъ, сторилъ намѣрение да искорени изъ своя-та земя почитанье-то на икони-тѣ. Отъ това се породилъ жестока борба отъ една страна между гражданска-та власть и отъ друга страна между народа, мирско-то (бѣло) духовенство и многобройни-тѣ калугери. Безъ да гледа на побуна-та императора остана на своето си. Негова синъ и наследникъ Константинъ Копронимъ работилъ по сѣшта-та посока. Копронимова синъ Львъ билъ и той иконоборецъ. Тѣзи гонения противъ икони-тѣ се продължавали въ Византия цѣли 60 години. Въ продължение на туй време Папи-тѣ никакъ нештете да признаятъ надъ себе си императори-тѣ ужъ за туй, че тѣ били еретици. Ала сѣшта-та причина била тази, дѣто императори-тѣ по него време били задясани въ опасни-тѣ боеве съ Арапи-тѣ и Бълга-